

6. 2. 2008

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Náhradní odměny aneb piráti autorského práva

POLEMIKA

Skóre: 0.63

Název zdroje: Lidové noviny

Datum vydání: 06.02.2008

Nadpis: Náhradní odměny aneb piráti autorského práva

Strana: 11

Pořadí: 5

Mutace: Celostátní

Rubrika: HORIZONT

Autor: Jiří Srstka

Ročník: 21

Číslo: 31

Náklad: 68303

Oblast: Celostátní deníky

Zpracováno: 06.02.2008 06:39

Identifikace: DCLN20080206010047 cz

Klíčová slova: občanských, neví, Autorský zákon, autorského práva, presumpce viny

POLEMIKA

Ondřej Pohl prezentoval ve svém článku Také jste piráti proti své vůli? (LN 22. 1.) spoustu čtenářsky libivých věcí, které se ovšem příliš nezakládají na pravdě. Především převzal obecně a chybně sdílenou představu, že při platbě tzv. náhradních odměn, jež jsou hrazeny při nákupu prázdných nosičů nebo kupříkladu paměťových médií, na která lze také v soukromí zaznamenávat autorská díla (kupř. hudba, film, odborná literatura), si nakupující předplácí porušování autorského práva s tím, že taková presumpce viny je morálně pochybná.

Toto tvrzení je prosím úplný nesmysl. Tzv. náhradní odměny se prostě platí proto, že fyzická osoba si může pro svou osobní potřebu na prázdné nosiče či paměťová média nahrávat, co chce, a protože tak činí většinou v soukromí, nikdo neví, zdali si skutečně záznam uvedených děl pořídí či nikoli.

Autorský zákon tuto činnost osvobozuje od placení licenčních odměn, ale zároveň říká, že autor má obdržet tzv. náhradní odměnu, kterou hradí nakupující v ceně uvedeného zboží. Takže o žádnou protiprávní činnost nejde, pokud zrovna dotyčného nenapadne, že bude pořízený záznam sdělovat další široké množině uživatelů například umístěním takto pořízeného záznamu na internet.

Divím se, že zrovna v době, kdy se užívání autorských děl výrazně v důsledku rozvoje nejrozumnějších technologií přesunulo do soukromí, může ještě někdo tuto konstrukci zpochybňovat. Když ponecháme stranou řešení, že by se prostě neplatilo nic, těžko můžeme najít jinou vhodnou konstrukci, která by zajišťovala autorům alespoň částečnou kompenzaci za užívání jejich děl pro

osobní potřebu v soukromí a zároveň legalizaci této činnosti. Při současném stavu technologií a jejich schopnosti bez jakékoli újmy na kvalitě zvukového nebo zvukově obrazového záznamu pořídit rozmnoženinu těchto záznamů vlastními prostředky totiž dosavadní prodej "v obchodech" či jiné klasické způsoby zveřejňování děl pomalu ztrácejí smysl.

Invektivy pana Pohla na adresu kolektivních správců, že lze pochybovat o spravedlivosti přerozdělování vybraných odměn nejsou ničím podloženy a připomínají mi tak trochu komunistické honičky na ty, kteří jsou nepohodlní. Stačí se podívat na internetové stránky kupříkladu OSA nebo DILIA a pročíst si rozúčtovací řády obou občanských sdružení, ze kterých přesně vyplývá, jak rozúčtování odměn probíhá.

O autorovi: Jiří Srstka, ředitel DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentury

Zpracovatel: [Anopress IT a.s.](#)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz